

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sertions.

ANY III - NÚMERO 109

OLOI, 18 DE JULIOL DEL 1936

PREU 15 centims

Moments delicats

per R. PLA I CORAL

El termòmetre polític ha marcat aquesta setmana la seva temperatura màxima. Els reprobables assassinats del senyor del Castillo, digníssim militar republicà i del senyor Calvo Sotelo, diputat monàrquic, amb tota la sèrie de fets lamentables que després s'han succeït a la capital de la República, han obligat al Govern a prendre mesures excepcionals i riguroses, per tal d'aclarir una mica l'ambient enarrit que aquests dies s'ha respirat en tota l'àrea de la República i, sobretot, posar remei als múltiples desmans de tots els ordres que s'han esdevingut darrerament.

Es d'esperar que les mesures preses — mesures que, dit sigui de passada, tota l'opinió anhelava — tindran la major eficàcia. Ho demanen la tranquil·litat dels ciutadans, la salut i la permanència de la República. Sense un principi d'autoritat que es faci sentir, amb tota la seva força coercitiva, als enemics del règim d'una i altra banda, no hi ha Estat possible, tota vegada que l'anarquia es faria mestressa del país, tot el qual ens duria a una fi que cap persona sensata i menys els qui encara tenim fe en la democràcia i en la llibertat, havem, de cap manera, de permetre. La condició primordial i més urgent d'aquesta hora, doncs és: un Govern que governi, a l'entorn del qual tots els demés, ciutadans i institucions, no tenen ni poden atribuir-se cap més altra missió que la d'obeir.

El Govern, amb un gran sentit de la realitat, ha procedit a la clausura de diverses entitats d'extrema dreta i esquerra, palesant que no ignora pas en quina banda es mou l'enemic. Localitzat aquest, gens difícil serà, si es vol, frustrar els seus maneigs, abortar totes les seves maniobres i intencions. Però és absolutament necessari que tota aquesta zona intermitja que hi ha entre l'extrema dreta i l'extrema esquerra i en la qual s'hi troben tots els partits que integren el Front Popular, prestin tot llur ajut al Govern i mirin de no crear-li conflictes. El pitjor perill fóra el de l'enemic amb l'aparença d'amic, tant si això s'esdevingués inconscientment com amb segones intencions, la qual cosa, en els moments que vivim, de cap manera es podria admetre ni justificar.

Van aquestes ratlles, d'una manera

preferent, dirigides a les nostres organitzacions obreres. D'ençà del 16 de Febrer, s'han succeït, a Catalunya i Espanya, una interminable sèrie de conflictes de treball que han anat a parar, la major part de les vegades, en vagues més o menys sorolloses i compromeses, amb les corresponents perturbacions al carrer, més o menys greus. Ningú negarà que aquests conflictes, promoguts — diguem-ho amb tota sinceritat — per un sector importantíssim de les masses qui van dur la victòria del 16 de Febrer, han tingut completament absorvida l'atenció del Govern, privant-lo d'esmerçar-se a fons en l'obra reconstructiva i ordenadora de la República.

Doncs bé, potser ja sigui hora de què tot això acabi. Ens sembla que ja és arribat el moment de què el Govern es senti lliure de les preocupacions creades pels mateixos qui van dur-lo al poder. No pretenim — ho havem dit dotzenes de vegades i no ens dol repetir-ho novament — no pretenim fer enmudir l'obrer a perpetuitat. Totes les seves ànsies de reivindicació social les trobem molt justes i molt humanes. No li regategem res. Però si que li demanem una mica de reflexió. Si que li demanem, que en aquesta hora de perill, quan els seus més acarnissats enemics amenacen per tants costats, miri si tots aquests interminables conflictes promoguts per ell són saludables, són oportuns i són eficaços.

Una mica de treva, veus ací el que ens atreviríem a exigir. Una mica de treva per tal de sofocar el greu perill d'aquesta hora i permetre als poders públics que puguin dedicar-se més folgadamente a l'obra de reconstrucció política i social que els està encomanada, avui encallada, avui encara a mig fer per culpa dels bastons que una bona part de nosaltres mateixos havem contribuït a posar a les rodes del carro de la República.

Una mica de treva, companys obrers! Una mica de treva, mal sigui només per uns mesos! Després, quan el perill hagi passat, quan els enemics del règim — que també són els vostres enemics — hagin estat esclafats per l'autoritat republicana i la República torni altra volta pels camins de la normalitat, aleshores serà

arribada la vostra hora, l'hora de fer quantes peticions creieu de justícia. Si heveu esperat durant vuit anys de dictadura, si més recentment heveu esperat també durant el temps ignominiosos del «bienni negre», no és demanar-vos cap impossible una paciència d'uns mesos, en nom de la vostra pròpia seguretat.

Però ara, en aquests moments d'inquietud, en aquesta hora prenyada de perill, tot aquest desorbitat moviment vaguístic i els desordres i les alarmes que se'n deriven és donar més armes encara a l'enemic comú, contribuir a l'enriment de l'ambient i fressar el camí de l'èxit als qui viuen a l'aguait per capgirar el règim.

Una mica de memòria si us plau. Una mica de memòria, que no és pas tan llunyana l'experiència, no és pas tan remot el càstig, la vergassada soferta per culpa de les nostres mateixes equivocacions i desviacions! Una reincidència en els mateixos errors del mil nou-cents trenta-tres ens seria fatal i qui sap quant tardariem a refer-nos-en! S'ha dit que l'home és l'únic animal que ensopega amb la mateixa pedra; però si la primera vegada ja en sortirem força malparats del cop, en aquesta segona ben segur que ens hi esberlaríem el cap i ens hi aniquilarien l'ànima.

Dos camins tenim oberts davant nostre: el de la serenitat, el de la contenció, el de la prudència, o bé el que ens menaria vers un passat tenebrós. Recordem-lo aquest passat, i més que ningú recorda'tú, company obrer, tú que encara en portes les nafres marcades al cos o ben gravades a l'esperit. Passat de vergonya i oprobi, on hi fou escarnida la teva llibertat i ultratjats tots els teus drets; un passat en el qual se't llescava el pa no a la mesura de la teva fam, sinó que a conveniència de l'egoisme dels teus explotadors; un passat durant el qual se't negava no solament el dret de protestar, sinó que fins i tot el de demanar i el de suplicar; un passat fet de reixes de presons i d'instruments de suplici...

Obrer, obrer! Fa, tanmateix, massa pocs mesos que les has buidades aquestes presons, perquè t'exposis a omplir-les novament per culpa dels teus errors i les teves impaciències.